

- Han Ryan har det ikke helt bra, mor.
Stemmen hans ble hås og nærmest borte der han snakket ute i tusmørket. Luften var tørr og nærmest klam, og det var bare lyset fra månen og stjernene som skinte over dem. Riktignok lå det gatelys tett etter hverandre ved fortauet, men noen av dem hadde mistet lyset, eller var tildekt av mektige trær som ruget over dem.
Det var bare de to på veien. Han og mor. Vidar kunne ikke se noen andre mennesker nå som det var så sent på kvelden. Det var en dunkel stemning der ute.
Han angret seg med en gang. Hva hadde han akkurat gjort? Det var dette han ikke skulle si til noen, det var dette han hadde lovet Ryan å ikke fortelle til noen. Vidar vegret seg. Han måtte ikke si mer, ingen tvang han til å si noe som helst, men det hadde jo gått så langt. En gang ville det komme ut allikevel. Han følte seg nærmest tom der han stod og tystet ovenfor moren. Også moren? Hva ville Ryan si om han nå? Han ville bli stemplet som en mammadalt og han ville få prisen verdens verste hemmelighetsforteller. Vidar bet tennene hardt sammen.
Moren rynket øyenbrynene og knep øynene forsiktig sammen, slik hun pleide å gjøre den sjeldne gangen hun tok ting alvorlig. Det ellers så søte ansiktet fikk et alvorlig uttrykk.
- Hva mener du nå? spurte hun forbauset. Hun fikk øyekontakt med Vidar, men han prøvde å vri seg unna.
- Du vet... Ryan har det ikke så godt hjemme for tida.
Samvittigheten hans ble kvalt der han nærmest stod og fremførte hemmeligheten.
- Ja, jeg vet vel det, men hva er det du vil fram til? Moren hadde en svært alvorlig og klar stemme.
Med ett kom det en slags visjon foran øynene hans. På et tiendedels sekund gikk hele livshistorien hans i et kort resyme, en kavalkade. Han husket det som om det var i går. Der borte ved rekkehusene, der borte ved eiketrærne. Det var der de hadde lovd hverandre. Det var der de hadde sverget en ed til hverandre om at de aldri skulle svikte vennskapet. Nå var han jo i ferd med å gjøre akkurat det. Åh, hvor dum han var.
Han stirret ned i asfalten. Den hadde en litt glinsende overflate. Den gjenspeilte seg fra månelysset. Veien virket evig der den huket seg oppover i en liten bakke.
Vidar kunne ikke se noen enda. Det var egentlig ikke så rart heller, for det var tross alt en slags topp. Og bak den toppen lå rekkehusene igjen. De mørkerøde til venstre, og de eggehvitefargede husene på den høyre siden. Vidar bodde i de mørkerøde, mens Ryan bodde på toppen av de eggehvite. Hele området svimlet av gamle eiketrær, med sprukket bark og en rått, sval, lukt. De for svimlende høyt i været og man kunne nesten skue hele byen fra toppen av dem.
Vidar nølte.
- Han Ryan har fått kreft, han skal dø mor, stemmen hans kom hviskende, som om han ikke ville at moren skulle høre. Det hadde hun tydeligvis gjort, for ansiktet ble enda mer alvorlig enn det hadde vært.
Vidar kjempet mot tårene. Han kjente de presse som den store Niagarafossen, hvert

eneste sekund kunne det komme utbrudd. Han hadde sviktet sin aller beste venn, sin blodsbror og kanskje eneste virkelige venn. Tanken var ikke til å forestille seg. Han måtte være sterk nå, for ikke å bryte sammen.

- Har han? Eh det var kjedelig å høre...
Ordene kom nesten i gåter, som om hun ikke hadde ord for det hun skulle si. Kvelden ble straks stille, som om det ikke fantes noen ting der ute i det hele tatt. Moren prøvde å skjule følelsene, men Vidar så på øynene hennes at hun var trist. De var fylt med tårer, så salte som det evige hav. De ventet på å dryppe, dryppe ned på det porselensaktige ansiktet hennes. Ned på de rødlette kinnene hennes.
Hun var vanligvis rik med ord, men nå virket det som om alle ordene hadde blitt "zappet" opp av et romskip, ført opp til Mars og brakt langt ut i universet. Når hun skulle til å si noe, kom ordene ut av munnen hennes som i et evig stønn, som om hun aldri hadde snakket før.
- Fikk du vite det i dag? kom det følelsesladd fra moren. Øynene hennes var rødsprengte, som om alle blodkarene hadde opplevd den eneste atomkrig. Stemmen hennes var trist og sørgmodig. Hun følte seg ordløs, fortvilet og lamslått der hun stod.
- Nei, jeg har visst det lenge, hvisket han igjen. Han følte seg som verdens største synder der han stod og la ut om Ryans hemmelighet. Akkurat nå skulle han ønske det var han som hadde kreft, at det var han som skulle dø. Det ville ha vært det beste av alt, gi faen i hele livet. Han kunne ikke finne en eneste positiv ting om livet der han stod, trist og syndelig. Han kunne ikke en gang finne grunnen til at han levde. Hvorfor kunne det ikke være han som skulle dø? Hvorfor måtte livet være så jævlig vanskelig? Spørsmålene var mange, men svarene var få.
Hva slags venn var han? Åh, hvor han angret seg. Han skulle ønske tiden kunne flyttes tilbake. Til den tiden da livet ikke hadde noen bekymringer. Til da han var en liten unge og gikk i barnehagen. Gud hvor han savnet den tiden.
Veien hjemover ble tung, og den var stort sett stille, svært stille. De vekslet ikke mange ordene, han og moren, der de trasket bortover gaten, på vei hjemover.
Den virker så endeløs.
Så lang...